C. E. F. WEYSE:

TRESTEMMIGE SANGE.

PAA NY UDGIVET

VED

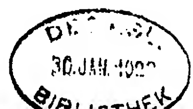
POVL HAMBURGER.

HANS BORUP

KØBENHAVN - MUSIKFORLAG - V. BOULEVARD 9

Nordisk Nodestik- & Trykkeri, Kbhvn.

1922-23. 353

FORORD

Weyses samling af trestemmige sange er et af hans sidste — og et af hans allerbedste værker. Det er forbavsende lidt kendt, der må eksistere meget få eksemplarer af det. I mit lange liv har jeg kun et par gange truffet afskrifter af ganske få af sangene, og først for nylig er jeg stødt paa selve værket. Det fandtes i afdøde komponist Barnekows efterladte musiksamling. Jeg blev så begejstret over det, at jeg straks opfordrede Barnekows dattersøn, den unge organist P. Hamburger, til at udgive det.

Vi har her Weyse i hans allerbedste skikkelse. Først i forholdet mellem ord og musik. Når Weyse er bedst, — tænk på morgen- og aftensangene — mærker man altid, at ordene ikke har været ham bare en anledning til at komponere smuk musik, nej, han elsker dem, han vil med sine melodier, som er vokset lige ud af ordene, sætte dem i den rigtige belysning, hjælpe dem til at komme helt til deres ret, med alt, hvad de indeholder. Derfor finder man hos ham, mere end hos de fleste, den forbavsende „tætte forening af ord og toner", derfor kan han, bedre end de fleste, give hver digter sit.

Dernæst i den fine, inderlige og dybe følelse, der udadtil gør sig så lidt gældende, så lidt vil „præsentere sig". Det er denne egenskab, som har gjort Weyses sange til de særlig *danske*.

Endelig i det udmærkede arbejde. Weyse hører i denne henseende endnu til den klassiske periode. Han har ikke den romantiske opfattelse af geniet, af hvem man, fordi han er dumpet ned fra himlen, ikke kræver, at han tager det så nøje med enkelthederne; kan han blot antyde sine geniale indfald, gør det ikke så meget, om han sjusker lidt, om han ikke står så farlig fast på jorden. Weyse derimod føler sig forpligtet overfor opgaven, som han i trofasthed udarbejder, så at hver enkelthed stemmes ind i helheden, sådan, at det der skal siges, for alvor kan blive sagt.

Enkelte af sangene er andetsteds fra kendt, men ikke i deres rette skikkelse. Således „Natten er så stille", der er optaget i de nyere udgaver af romancerne og her forsynet med et klaverakkompagnement, der skal være i Weyses stil; enhver kender af denne stil hører med lethed, at det er uægte, — man gør ikke sådan hans gode arbejde efter.

Nu, da vi endelig igen har disse sange, sådan som de er fra Weyses hånd, bør de indtage den plads, der tilkommer dem: intet dansk hjem, der giver sig af med musik, kan være bekendt ikke at eje dem og kende dem, ingen dansk skole kan undlade at bruge dem ved undervisningen. Vi må være klare på, at vi i dem har en af vore fineste og skønneste danske musikskatte.

Th. Laub.

Nr. 1. Barcarole.

Andante.

I.
1. Nat-ten er saa stil-le, Luf-ten er saa klar, Dug-gens Per-ler
2. Bøl-gens Me-lo-di-er vug-ge Hjertet ind; Suk og Kla-ge

II.
1. Nat-ten er saa stil-le, Luf-ten er saa klar, Duggens Per-ler
2. Bøl-gens Me-lo-di-er vug-ge Hjertet ind; Suk og Kla-ge

III.
1. Nat-ten er saa stil-le, Luf-ten er saa klar, Duggens Per-ler
2. Bøl-gens Me-lo-di-er vug-ge Hjertet ind; Suk og Kla-ge

tril-le, Maa-nens Straa-ler spil-le hen ad Sø-ens Glar.
ti-er. Vin-dens Pust be-fri-er det be-tyng-te Sind.

tril-le, Maa-nens Straa-ler spil-le hen ad Sø-ens Glar.
ti-er. Vin-dens Pust be-fri-er det be-tyng-te Sind.

tril-le, Maanens Straa-ler spil-le hen ad Sø-ens Glar.
ti-er. Vindens Pust be-fri-er det be-tyng-te Sind.

J. L. Heiberg.

Nr. 2. Til de Døde.

I.
1. So-ver sødt i hel-lig Fred! So-ver

II.
1. So-ver sødt i hel-lig Fred! So-ver

III.
1. So-ver sødt i hel-lig Fred! So-ver

sødt i hel - lig Fred! Blom-sten sig om Gra - ven

sødt i hel - lig Fred! Blom-sten sig om Gra - ven

sødt i hel - lig Fred! Blom-sten sig om Gra - ven

slyn - ger, li - den Fugl i Lin - den syn - ger, Maa - nen

slyn - ger, li - den Fugl i Lin - den syn - ger, Maa - nen

slyn - ger, li - den Fugl i Lin - den syn - ger, Maa - nen

ser saa ven - ligt ned. So - ver sødt i hel - lig Fred!

ser saa ven - ligt ned. So - ver sødt i hel - lig Fred!

ser saa ven - ligt ned. So - ver sødt i hel - lig Fred!

2.

|: Sover sødt i hellig Fred! :|
Blomsten visner, Løvet falder,
Høstens Storm Naturen kalder
Til den dybe Hvile ned.
Sover sødt i hellig Fred!

3.

|: Sover sødt i hellig Fred! :|
Alt, hvad over Eder bølger,
Tidligt eller sildigt følger
Til den dybe Hvile ned.
Sover sødt i hellig Fred!

Schack Staffeldt.

Nr. 3. Romance af Syvsoverdagen.

I. 1. Kon-ning Vol - mer dra - ger af - sted paa Jagt, hannem

II. 1. Kon-ning Vol - mer dra-ger af - sted paa Jagt, hannem

III. 1. Kon-ning Vol - mer dra-ger af - sted paa Jagt, hannem

føl - ge hun-dre-de Sven - de; Dug - gen har sig paa

føl - ge hun-dre-de Sven - de; Dug - gen har sig paa

føl - ge hun-dre-de Sven - de; Dug - gen har sig paa

Mar - ken lagt Sko - ven luf - ter sin grøn-ne Pragt, for

Mar - ken lagt Sko - ven luf-ter sin grøn-ne Pragt, for

Mar - ken lagt Sko - ven luf - ter sin grøn-ne Pragt, for

kø - lig Hil - sen at sen - de. Kon - gen er be -
kø - lig Hil - sen at sen - de. Kon - gen er be -
kø - lig Hil - sen at sen - de. Kon - gen er be -

drø - vet, Kon - gen er tavs, Kon - gen er be -
drø - vet, Kon - gen er tavs. Kon - gen er be -
drø - vet, Kon - gen er tavs. Kon - gen er be -

drø - - - vet, Kon - gen er tavs.
drø - - - vet, Kon gen er tavs.
drø - - - vet, Kon - gen er tavs.

2.

Konning Volmer drager ad lønlig Sti
Under Løvet, som skygger foroven.
Tyst ham svæver en Skygge forbi,
Følge ham vil, han naar det Fri,—
Men Skyggen svinder i Skoven.
|: Kongen er bedrøvet, Kongen er tavs. :|

3.

Konning Volmer vandrer ved Søens Bred,
Hvor i Sivene Skummet bruser.
Nærved hører han kendte Fjed,
Vender sig snelt,— kun et øde Sted
Han øjner, hvor Vinden suser.
|: Kongen er bedrøvet, Kongen er tavs. :|

4.

Konning Volmer vanker i Rosenslund
Under Aftenens Rose paa Himlen,
Blomsten ham dufter fra Kalkens Bund;
Kommer han atter ved natlig Stund,
Da lyser ham Stjernevrimlen.
|: Kongen er bedrøvet, Kongen er tavs. :|

5.

Det er tungt, naar Hjerterne skilles ad,
Som da Volmer skiltes fra Tove!
Trøst ej findes i Rosens Blad,
Stjernernes Glimten, Duggens Bad,
Hvad hjælper de grønne Skove?
|: Kongen er bedrøvet, Kongen er tavs. :|

J. L. Heiberg.

Nr. 4. Sang af Debatten i Politivennen.

Poco allegretto.

I.
1. Vin - den vif - ter, Lø - vet skæl - ver,
2. Lad os lyt - te! hør de syn - ge!

II.
1. Vin - den vif - ter, Lø - vet skæl - ver,
2. Lad os lyt - te! hør de syn - ge!

III.
1. Vin - den vif - ter, Lø - vet skæl - ver,
2. Lad os lyt - te! hør de syn - ge!

Træ - et drys - ser si - ne Dun;
San - gen gen - nem Lø - vet naar!

Træ - et drys - ser si - ne Dun;
San - gen gen - nem Lø - vet naar!

Træ - et drys - ser si - ne Dun;
San - gen gen - nem Lø - vet naar!

og den kla - re Him - mel hvæl - ver o - ver os et
Søn - dags - klædt en mun - ter Klyn - ge ne - de fjernt paa

og den kla - re Him - mel hvæl - ver o - ver os et
Søn - dags - klædt en mun - ter Klyn - ge ne - de fjernt paa

og den kla - re Him - mel hvæl - ver o - ver os et
Søn - dags - klædt en mun - ter Klyn - ge ne - de fjernt paa

blaat Pau - lun. Gen - nem Luf - tens mil - de Strøm - me
Vej - en gaar. Hel - lig - da - gen aar - le hen - ter

blaat Pau - lun. Gen - nem Luf - tens mil - de Strøm - me
Vej - en gaar. Hel - lig - da - gen aar - le hen - ter

blaat Pau - lun. Gen - nem Luf - tens mil - de Strøm - me
Vej - en gaar. Hel - lig - da - gen aar - le hen - ter

syn - ker Var - men sag - te ned; og Na - tu - ren
By - ens Folk til Sko - vens Hjem, og i Søn - dags -

syn - ker Var - men sag - te ned; og Na - tu - ren
By - ens Folk til Sko - vens Hjem, og i Søn - dags -

syn - ker Var - men sag - te ned; og Na - tu - ren
By - ens Folk til Sko - vens Hjem, og i Søn - dags -

som i Drøm - me er for - dy - bet i sin Fred.
klæ - der ven - ter Eng og Mark og Skov paa dem.

som i Drøm - me er for - dy - bet i sin Fred.
klæ - der ven - ter Eng og Mark og Skov paa dem.

som i Drøm - me er for - dy - bet i sin Fred.
klæ - der ven - ter Eng og Mark og Skov paa dem.

H. Hertz.

Nr. 5. Liden Kirsten, Romance.

Andantino.

I. 1. De Bøl - ger rul - ler saa tungt af -
II. 1. De Bøl - ger rul - ler saa tungt af -
III. 1. De Bøl - ger rul - ler saa tungt af -

sted, li - den Kir - sten stan - der ved Ha - vets
sted, li - den Kir - sten stan - der ved Ha - vets
sted, li - den Kir - sten stan - der ved Ha - vets

Bred. Hun stir - rer saa dybt i Bøl - gen blaa, for at
Bred. Hun stir - rer saa dybt i Bøl - gen blaa, for at
Bred. Hun stir - rer saa dybt i Bøl - gen blaa, for at

se, hvad al - drig hun for - hen saa. Alt i de kø - li - ge

se, hvad al - drig hun for - hen saa. Alt i de kø - li - ge

se, hvad al - drig hun for - hen saa. Alt i de kø - li - ge

Bøl - ger. Alt i de kø - li - ge Bøl - ger.

Bøl - ger. Alt i de kø - li - ge Bøl - ger.

Bøl - ger. Alt i de kø - li - ge Bøl - ger.

2.

„Ak, var det dog sandt, hvad min Fader har sagt!
Der lever i Havet en ukendt Magt
De bygge og bo i den dybe Grund,
De leve saa trygt paa Havets Bund,
|: Alt i de kølige Bølger. :|

3.

Der stander en Borg, saa vid, saa stor
Og Himlen er som et Sølverflor,
Og Sol og Maane af røde Guld
Og Marken af tusinde Perler fuld
|: Alt i de kølige Bølger. :|

4.

Et Væsen bor i den dybe Borg,
Der kender, som jeg, til Fryd og Sorg,
Et Menneskehjerte slaar i dets Bryst,
Det føler en evig vekslende Lyst
|: Alt i de kølige Bølger. :|

5.

Og om den Havmand saa meget ved,
Saa kender han ogsaa til Kærlighed,
Da har han sagtens elsket engang,
Og stillet sin Længsel ved Harpens Klang?
|: Alt i de kølige Bølger. :|

6.

Du Havmand! vær mig da god og huld,
Jeg bliver, jeg bliver saa længselsfuld.
Mit Hjerte føler en ukendt Ild,
Den brænder saa stærk, jeg slukke den vil
|: Alt i de kølige Bølger. :|

7.

Liden Kirsten synker paa Havets Bund;
Men Havmanden kysser den Rosenmund
Han aabner hende sin vaade Favn,
Hun nævner sagte sin Frelsers Navn
|: Alt i de kølige Bølger. :|

J. L. Heiberg.

Nr. 6. Barcarole.

Poco Andante.

I.

1. Let - te Bøl - ge! naar du blaa - ner, gen - nem -
2. Bøl - ge! hvor du kla - rest rin - der, spej - les

II.

1. Let - te Bøl - ge! naar du blaa - ner, gen - nem -
2. Bøl - ge! hvor du kla - rest rin - der, spej - les

III.

1. Let - te Bøl - ge! naar du blaa - ner, gen - nem -
2. Bøl - ge! hvor du kla - rest rin - der, spej - les

sig - tig lys og klar, Him - lens Far - ve - skær du
Him - len i dit Bad; ak! din Læng - sel Hjer - tet

sig - tig lys og klar, Him - lens Far - ve - skær du
Him - len i dit Bad; ak! din Læng - sel Hjer - tet

sig - tig lys og klar, Him - lens Far - ve - skær du
Him - len i dit Bad; ak! din Læng - sel Hjer - tet

laa - ner, selv du in - gen Far - ve har. Him - len
min - der om, hvad Skæb - nen skil - ler ad. Hjer - te!

laa - ner, selv du in - gen Far - ve har. Him - len
min - der om, hvad Skæb - nen skil - ler ad. Hjer - te!

laa - ner, selv du in - gen Far - ve har. Him - len
min - der om, hvad Skæb - nen skil - ler ad. Hjer - te!

ej, kun Him-lens Bil - led hvi - ler i din dy - be
du bør ik - ke kla - ge! selv Na - tu - ren fø - ler

ej, kun Him-lens Bil - led hvi - ler i din dy - be
du bør ik - ke kla - ge! selv Na - tu - ren fø - ler

ej, kun Him-lens Bil - led hvi - ler i din dy - be
du bør ik - ke kla - ge! selv Na - tu - ren fø - ler

Favn, al - drig er din Læng - sel stil - let, den er
Savn; trøst dig, hvis du har til - ba - ge kun et

Favn, al - drig er din Læng - sel stil - let, den er
Savn; trøst dig, hvis du har til - ba - ge kun et

Favn, al - drig er din Læng-sel stil - let, den er
Savn; trøst dig, hvis du har til - ba - ge kun et

e - - - - vig, den er e - vig, som dit Savn.
Bil - - - - led; kun et Bil - led og et Navn.

e - - - - vig, den er e - vig, som dit Savn.
Bil - - - - led, kun et Bil - led og et Navn.

e - - - - vig, den er e - vig, som dit Savn.
Bil - - - - led, kun et Bil - led og et Navn.

J. L. Heiberg.

Nr. 7. Af: Aly og Gulhyndy.

Andantino.

I.
1. Ton, sø - de Stren - ge! tolk med e - ders

II.
1. Ton, sø - de Stren - ge! tolk med e - ders

III.
1. Ton, sø - de Stren - ge! tolk med e - ders

Klang, hvad ej min Sang for - maar at yt - re

Klang, hvad ej min Sang for - maar at yt - re

Klang, hvad ej min Sang for - maar at yt - re

for min Ska - bers Tro - ne; kling hul - - de

for min Ska - bers Tro - ne; kling hul - - de

for min Ska - bers Tro - ne; kling hul - de

Lyd, et Ek - ko af min Røst; og smelt mit Bryst, og

Lyd, et Ek - ko af min Røst; og smelt mit Bryst, og

Lyd, et Ek - ko af min Røst; og smelt mit Bryst, og

un - der-støt min An - dagt med din To - - ne.

un - der-støt min An - dagt med din To - - ne.

un - der-støt min An - dagt med din To - - ne.

2.

Tolk, som i Træet i den dunkle Dal
En Nattergal
Din Kærlighed, mens al Naturen sover.
Lad risle som i Aftensolens Blod
Den klare Flod,
Med sød vemodig Svulmen dine Vover!

3.

Hvad intet Sprog at tolke var istand,
Du tolke kan;
Forstaaet saavidt som Himlens Bue hvælver.
Naar Læben bæver og det fulde Bryst,
Er Ordet tyst;
Men Strengen toner saligt, naar den skælver.

A. Oehlenschlæger.

Nr. 8. Børnenes Julesang.

Poco allegretto.

I.
1. Ju - len har bragt vel - sig - net Bud, nu glæ - des gam - le og
II.
1. Ju - len har bragt vel - sig - net Bud, nu glæ - des gam - le og
III.
1. Ju - len har bragt vel - sig - net Bud, nu glæ - des gam - le og

un - ge. Hvad Eng - le - ne sang i Ver - den ud, nu
un - ge. Hvad Eng - le - ne sang i Ver - den ud, nu
un - ge. Hvad Eng - le - ne sang i Ver - den ud, nu

al - le smaa Børn skal sjun - ge. Gre - nen fra Li - vets
al - le smaa Børn skal sjun - ge. Gre - nen fra Li - vets
al - le smaa Børn skal sjun - ge. Gre - nen fra Li - vets

Træ staar skønt med Lys som Fug - le paa Kvi - ste. Det

Træ staar skønt med Lys som Fug - le paa Kvi - ste. Det

Træ staar skønt med Lys som Fug - le paa Kvi - ste. Det

Barn som sig glæ - der fromt og kønt, skal al-drig den Glæ - de mi - ste.

Barn som sig glæ - der fromt og kønt, skal al-drig den Glæ - de mi - ste.

Barn som sig glæ - der fromt og kønt, skal al-drig den Glæ - de mi - ste.

2.

Glæden er Jordens Gæst i Dag
Med Himmelkongen den lille.
Du fattige Spurv flyv ned fra Tag
Med Duen til Julegilde!
Dans, lille Barn, paa Moders Skød!
En dejlig Dag er oprunden.
I Dag blev vor kære Frelser fød,
Og Paradisvejen funden.

3.

Frelseren selv var Barn som vi,
I Dag han laa i sin Vugge.
Den Have Guds Engle flyve i
Vil Jesus for os oplukke;
Himmerigs Konge blandt os bor,
Han Juleglæden os bringer,
Han favner hver Barnesjæl paa Jord
Og lover os Englevinger.

B. S. Ingemann.

Nr. 9. Paa Strandvejen.

Moderato.

I. 1. Rul - len - de hen ad de stø - ve - de Vej - e

II. 1. Rul - len - de hen ad de stø - ve - de Vej - e

III. 1. Rul - len - de hen ad de stø - ve - de Vej - e

kø - re vi mun - tert og let. Træ - er - ne stræk - ke,

kø - re vi mun - tert og let. Træ - er - ne stræk - ke,

kø - re vi mun - tert og let. Træ - er - ne stræk - ke,

me - dens de nej - e, ef - ter os Bla - de - nes Net.

me - dens de nej - e, ef - ter os Bla - de - nes Net.

me - dens de nej - e, ef - ter os Bla - de - nes Net.

Sø - en er spejl - klar, Van - de - ne blaa.

Sø - en er spejl - klar, Van - de - ne blaa.

Sø - en er spejl - klar, Van - de - ne blaa.

Stjer - ner - ne spil - le med Glans der - paa.

Stjer - ner - ne spil - le med Glans der - paa.

Stjer - ner - ne spil - le med Glans der - paa.

2.

Kuskene smelde, Hestene springe;
Mærker du, han vil forbi?
Tværs over Sporet listig vi svinge—
Jeg er en Kusk med Genie!
    Hestene rende,
    Træernes Løv
    Skjuler os naadig
    For Kvalm og Støv.

3.

Vinde, der lufter paa vuggende Vande,
Vinde fra Sø og fra Sund!
Kommer og køler min Elskedes Pande,
Vifter omkring hendes Mund!
    Elskede! Vinden
    Haster fra Sund,
    Kysser med Glæde
    Din Kind, din Mund.

H. Hertz.

Nr. 10. Af: Et Eventyr i Dyrehaven.

Poco andante.

I. 1. Den kor - te Som - mer - nat er alt for - bi, og

II. 1. Den kor - te Som - mer - nat er alt for - bi, og

III. 1. Den kor - te Som - mer - nat er alt for - bi, og

Maa-nen synker his - set fjernt i Vo - ven. Dens Straa - ler ej, med

Maa-nen synker his - set fjernt i Vo - ven. Dens Straa - ler ej, med

Maa-nen synker his - set fjernt i Vo - ven. Dens Straa - ler ej, med

u - vis Tryl - le - ri, os længer le - de vild omkring i Sko - ven.

u - vis Tryl - le - ri, os længer le-de vild om-kring i Sko - ven.

u-vis Trylle - ri, os længer le-de vild om-kring i Sko - ven.

2.

Den hemmelige Troldom nu er løst,
Der gækkende blandt Skovens Stammer bygger.
Af Kirstens klare Kilde har vi øst
Et Haab, der har forjaget Nattens Skygger.

3.

Se, hisset bryder Morgenrøden frem
Og blander med vort unge Haab sin Lue!
O milde Lys! Naar vi er dragne hjem,
Da bring vort Hjertes Tak til Kildens Frue!

H. Hertz.

Nr. 11. Af: En polsk Familie.

Andantino.

I. 1. Hvi staar du saa en-somt, o Bir-ke-træ! paa He-den i Vin-ter og Vind? — O, Jom-fru! Hvi væl-ger du Him-len til Læ? Hvi er du saa hvid om Kind? —

II. 1. Hvi staar du saa en-somt, o Bir-ke-træ! paa He-den i Vin-ter og Vind? — O, Jom-fru! Hvi væl-ger du Him-len til Læ? Hvi er du saa hvid om Kind? —

III. 1. Hvi staar du saa en-somt, o Bir-ke-træ! paa He-den i Vin-ter og Vind? — O, Jom-fru! Hvi væl-ger du Him-len til Læ? Hvi er du saa hvid om Kind? —

2.

Jeg aldrig hviler bag Skov eller Hegn;
Derfor er jeg hvid om Kind!
– Mig aldrig forfrisker den faldende Regn
Paa Heden i Vinter og Vind.

3.

Min Sjæl er bedrøvet, mit Haab bortveg,
Derfor er jeg hvid om Kind!
– Se Maanen er dunkel og Solen er bleg
Paa Heden i Vinter og Vind.

4.

Ak! Jorden har drukken min Bejlers Blod,
Derfor er jeg hvid om Kind!
– Tartaren har myrdet ham ved min Rod
Paa Heden i Vinter og Vind.

C. Hauch.

Nr. 12. Modersmaalet.

Andantino quasi allegretto.

I.
1. Mo-ders Navn er en him- melsk Lyd, saa vi - de som Bøl - gen

II.
1. Mo-ders Navn er en him- melsk Lyd, saa vi - de som Bøl - gen

III.
1. Mo-ders Navn er en him- melsk Lyd, saa vi - de som Bøl - gen

blaa - ner. Mo - ders Røst er den spæ - des Fryd og

blaa - ner. Mo - ders Røst er den spæ - des Fryd og

blaa - ner. Mo - ders Røst er den spæ - des Fryd og

glæ - der, naar Is - sen graa - ner, sødt i Lyst og

glæ - der, naar Is - sen graa - ner, sødt i Lyst og

glæ - der, naar Is - sen graa - ner, sødt i Lyst og

sødt i Nød, sødt i Liv og sødt i Død

sødt i Nød, sødt i Liv og sødt i Død

sødt i Nød, sødt i Liv og sødt i Død

sødt i Ef - ter - mæ - let, sødt i Ef - ter - mæ - let.

sødt i Ef - ter - mæ - let, sødt i Ef - ter - mæ - let.

sødt i Ef - ter - mæ - let, sødt i Ef - ter - mæ - let.

2.

Modersmaal er det Kraftens Ord,
Som lever i Folkemunde,
Som det elskes i Syd og Nord,
Saa sjunges det sødt i Lunde.
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død
|: Sødt i Eftermælet. :|

3.

Modersmaal er det Rosenbaand,
Som store og smaa omslynger,
I det lever kun Fædres Aand,
Og deri kun Hjertet gynger.
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død
|: Sødt i Eftermælet. :|

4.

Modersmaal er vort Hjertesprog,
Kun løs er al fremmed Tale,
Det alene i Mund og Bog
Kan vække et Folk af Dvale.
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død
|: Sødt i Eftermælet. :|

5.

Yndig sejler da Skjaldens Kvad
Med Bør over Tidens Bølger,
Yndig stiger af Tonebad
Den Ros, som med Visen følger,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død
|: Sødt i Eftermælet. :|

N. F. S. Grundtvig.